

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:

Trieste, Vico d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L 800

Letna naročnina L 1.500

Letna inozemstvo L 2.500

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XIII. - Štev. 19 (639)

Gorica - četrtek 11. maja 1961 - Trst

Posamezna številka L 30

EICHMANNOV PROCES in doberdobski komunisti

V Jeruzalemu se vrši proces zoper Adolfa Eichmanna. To ni proces, kakor je bil njega dni proces Montesi v Italiji ali je danes proces Fenaroli. To so procesi, za katere se zanima široka italijanska publika, ki je željna senzacij. Proces zoper Eichmanna je resen proces, na katerem sodijo poklicni sodniki moža, ki je obdolžen, da je bil glavni krivec v preganjanju Judov med zadnjo vojno. Trenutno smo še vedno pri zasliševanju prič. Pri tem prihajajo na dan stvari, da se človeku jeziho lasje; grozodejstva, muke, masovno uničevanje ljudi, ki so imeli na sebi edino krivdo, da so bili židovskega izvora. Kristjan in nekrstjan se pri tem vprašujeta, kako da se je moglo kaj takega goditi sredi Evrope v 20. stoletju, ko se kaj podobnega ni godilo niti v starih poganskih časih. Neki dobro določeni časopisi in levičarsko usmerjena javnost vidijo za vse to krivca v Adolfu Eichmannu. Zato slišite in berete vsemogoče obtožbe zoper tega moža.

Na drugi strani pa sedi Adolf Eichmann v stekleni kletki. Zdi se, da je sam ne samo fizično, nego tudi moralno, zakaj nihče na svetu nima zanj, ne rečem pomilovanja, temveč niti razumevanja. Adenauer je izjavil, da Nemčija pričakuje, da se izkaže pravica. Drugi pa tudi molče; čeprav bi bil Eichmann, ako bi se bila vojna končala drugače, danes skupaj z Adolfom Hitlerjem eden najslavnejših in zaslužnih mož. Zakaj ljudje so takšni, da obsojajo vedno le tistega, ki vojno igra izgubi. Zmagovalca pa proslavljajo, pa čeprav se je umazal z istimi zločini kot premaganec. V tej moralni osamljenosti stoji Eichmann kot skrušen zločinec, ki je baje izjavil, da se je pripravil tudi sam javno obesiti zato, da zadosti pravici.

Javno mnenje, ki Eichmanna obsoja, si pa ni zastavilo vprašanja, zakaj je ta mož postal to, kar je. In vendar ob prebiranju tolkilih grozodejstev pameten človek ne more mimo tega vprašanja: Kako je mogoče, da je en sam človek povzročil toliko zla? Ali je res en sam človek kriv smrti šest milijonov Judov poleg nešteti drugih?

Eichmann si je vprašanje zastavil in mu dal odgovor: »Jaz sem bil samo mrtvi izvrševalec ukazov.« S tem sicer Eichmann ni prost krivde pred Bogom in svojo vestjo, vendar nam njegov odgovor veliko pojasni; pojasni nam, kaj lahko naredi iz človeka diktatorski režim, če se mu človek preda z dušo in telesom, kot se je Eichmann nacistično v Hitlerju. Mislim, da je ravno Eichmann tista živa priča, ki nam bolj kot debele knjige razodeva, kako nekaj strašnega je diktatura pokvarjene ideje, ki upijani ljudi, večasih cele generacije, cel narod, da postanejo v njenem imenu najstrašnejši morilci. Zato bi moral gledati svet v stekleni kletki zločinca Eichmanna proizvod nacistične diktature, ki je bila zmožna iz neznanega človeka napraviti tako perfiden instrument v izvrševanju njenih ukazov. Saj Eichmann ni bil drugega kot poslušno orodje, eno izmed koles nacističnega diktatorskega stroja. Prav zaradi tega pravični Bog ne bo vrgel vse krivde na Eichmanna, temveč jo bo gotovo pravično razdelil tudi na vse tiste, ki so nacistično diktaturo zagovarjali in podpirali in ji pomagali, da se je okrepila in da je mogla začeti drugo svetovno vojno. Med temi, ne pozabimo, je bil tudi Stalin in svetovni komunizem, ki je s Hitlerjem sklenil nenapadalni pakt avgusta leta 1939. Saj je ta pakt postal odločilna pobuda za Hitlerja, da je začel svoj krvavi ples dne 1. septembra 1939.

Toda istočasno, ko gledamo v Eichmannu proizvod nacistične diktature, ne smemo spregledati, da ima vsaka diktatura svoje Eichmanna. Diktatura sovjetskega komunizma jih ima več kot katerakoli druga, le da so zaenkrat še skriti. Hruščev je ob Stalinovi smrti nehotel neko-

liko odgrnil zastor, ki zakriva neštete zločine sovjetske diktature. Smrtna obsodba Ježeva, pozneje Berije, Avvakumova, Ignatova in drugih voditeljev sovjetske tajne policije, je bila tiha likvidacija mož, ki so bili povsem slični Eichmannu, le da svet za njih številne zločine nikoli ni zvedel. V Rusiji so vedno morala preteči stoletja, da so se odkrili zločini njihovih diktatorjev.

Da je tudi svetovni in ne samo sovjetski komunizem tovarna sličnih krvnikov, kot je Eichmann, nam priča tudi zgodovina OF in njene revolucije na Slovenskem. Ali niso z enako marnostjo uničevali nedolžne ljudi tudi razni člani VOS in VDV? Ali so bili dosti boljši od Eichmanna tisti, ki so ob koncu vojne, v maju in juniju 1945, po groznem mučenju

pometali še žive ljudi v kraške jame in jih nato z bombami zasuli? In takih nesrečnejev je bilo zelo veliko.

Pokvarjena ideja v rokah diktatorjev je najboljša šola zločincev. In za nacistom je taka pokvarjena ideja v rokah diktatorjev ravno komunizem. Ta je bil in je še vedno največja tovarna ne samo revolucionarjev, nego tudi pravih krvnikov kot je Eichmann. Pričajo o tem tudi tisti fantje, ki so v Doberdobi ponoči pred 1. majem raztrgali plakat pred cerkvijo in razbili cvetne lonce pred Marjino kapelico. Zaenkrat jim je partija naročila tako delo; in so ga izvršili. Drugič jim bo naročila kaj hujšega. Tudi tisto bodo naredili. Zakaj partija zahteva od svojih pristašev, kar je zahteval nacistem; da so mrtvi izvrševalci ukazov. Sovražstvo in diktatura sta rodila Eichmanna, sovražstvo in diktatura sta rodila komunistične krvnike in jih še rodita.

Zato razsvetli, Bog, naše ljudi, da bodo ljubili svobodo in da bodo v svobodi ljubili tudi svojega bližnjega!

Čistke v Franciji in Alžiriji

V Franciji in Alžiriji se nadaljujejo čistke v vojski in državni upravi. Po zadnjih vladnih podatkih so v Alžiru doslej suspendirali okrog dva tisoč funkcionarjev, a retiralirali čez tri sto oseb, preiskali 9 tisoč stanovanj ter našli dva tisoč kosov različnega orožja, ki so ga med vstajo uporniki odnesli iz policijskih skladišč.

Evropsko prebivalstvo v Alžiru je zelo sovražno razpoloženo do vladnih predstavnikov v Alžiriji, ki so po zadušitvi upora uvedli zvečer policijsko uro, tako da je v prejšnjih dneh prišlo do zelo napetih trenutkov med njimi in

vojsko. Raz okna so metali na vojaške patrulje cvetlične vaze, razne odpadke in druge predmete. Pojavili so se tudi letaki neke »tajne vojske«, ki ji baje načeljuje ubežni general Salan, v katerih izjavlja, da se bo naprej borila za »francosko Alžirijo«. V njih pozivajo evropsko prebivalstvo k upor.

Medtem ko se je v Parizu pričelo sodno zasliševanje generala Challa, se je v Alžiru predal še drugi general četvorice, to je general Zeller. Ves ta čas se je skrival v mestu pri svojih prijateljih, toda ko je spoznal, da je beg ne-

Obisk angleške kraljice

Italija je z največjim navdušenjem sprejela angleško kraljico Elizabeto II. in edinburškega princa. V Rimu so ji priredili veličastne sprejeme in Rimljani sami, ki gredo navadno brezbrizno mimo takih dogodkov, so ob tej priliki svojo indiferentnost zamenjali z velikim navdušenjem. Angleški tisk z zadovoljstvom komentira to ugotovitev, ki je tudi Angleže same presenetil. Kraljica se je poklonila na grobu neznanega vojaka, nato je prisostvovala veliki manifestaciji na Piazza di Siena, kjer so se njej na čast vršile konjske dirke. V Teatro dell'Opera je bila zvečer veličastna manifestacija.

V petek 7. maja je bila kraljica Elizabeta s princem Filipom sprejeta pri sv. očetu. Sv. oče ju je

sprejel v svoji privatni knjižnici in se z njima očetovsko pogovarjal 25 minut. Kraljica je nosila dolgo črno obleko in je pred sprejemom pokazala vidno razburjenje. Po sprejemu pa se ji je na obrazu bralo zadovoljstvo in umirjenost. Sv. oče je nato sprejel še njuno spremstvo in v svojem nagovoru nanje poudaril »dragoceno prispevanje« Velike Britanije za mir na svetu. Pred odhodom je podaril kraljici 20 zelo redkih rimljanskih kovancev, ki predstavljajo sedem kraljic nekdanjega Rima, ter album vatikanskih znamk, izdanih za časa vladanja Janeza XXIII. Tudi kraljica je od svoje strani darovala sv. očetu dragoceno palico iz rdečega mogana ter sliko svoje družine. Angleži, ki bivajo v Rimu, pa so napolnili vatikanske predsebe ter priredili kraljici navdušen sprejem. Po kosilu na britanskem poslatištvu, kamor je bilo povabljenih tudi 24 kardinalov in celotni diplomatski zbor pri sv. Stolicy, si je kraljica Elizabeta ogledala vatikanske muzeje. Uradni obisk kraljice Elizabete v Italiji je bil s tem končan, začel se je privaten obisk drugih italijanskih mest, Benetk, Ancone, Turina, ki pa je bil privaten le po imenu, kajti povsod so kraljici Elizabeti in princu Filipu priredili veličastne sprejeme in ljudstvo jima je navdušeno vzklikalo. Pogled na Benetke, ki jih je prvič v življenju videla, jo je očaral, zvečer pa ji je orkester Guida Cergola in 22 pevcev priredil podoknico starih in novih beneških pesmi, nakar so bengalski ognji zaključili čudoviti večer v lagunskem mestu. Kraljica si je nato ogledala še Firenze, Milan in Turin, kjer je obiskala razstavo »Italia '61«. Vrnila se je od tam v svojo domovino, v srcu pa bo še dolgo nosila spomin na deželo, ki jo je sprejela s tolikim navdušenjem in s toliko simpatijo.

Premirje v Laosu

Po dolгих in negotovih zavlačevanjih sta obe vojskujoci se strani sprejeli anglo-sovjetski poziv za prenehanje vojaških sovražnosti v Laosu. Premirje med filokomunističnimi oddelki Patet Laosa in četami vlade Bun Uma je začelo veljati minuli četrtek in bi moralo trajati, dokler se ne sporni strani sporazumeta in sestavita skupno vlado.

Takoj po oklicanju premirja je bilo več poskusov, da bi prišlo do direktnih stikov med vojaškimi osebnostmi obeh strani, toda zaradi različnega pojmovanja premirja in pogajanj so poskusi zelo težavni. Tako je sedanji ministrski predsednik Bun Um poslal svoje vojaško zastopstvo na neke vrste vojaško konferenco, ki bi se morala vršiti v določenem kraju, toda vodstvo Patet Laosa je to pobudo odbilo, ker zahteva, da vodi vladno zastopstvo princ Suvanna Fuma, ki ga komunistični svet smatra za predstavnika zakonite laoske vlade. S tem hočejo filokomunistični oddelki dati pogajanjem čisto politični značaj in prevzeti oblast laoskega kralja Savang Vatana, ki bi hotel za pogajanja imenovati novo kompromisno vlado, da bi na ta način čim bolj omejil vmešavanje tujih veslesil v laoske zadeve. Kamboški princ Sihanuk je izjavil, da hoče spoštovati to željo laoskega kralja in da zato ne smatra več potrebno, da se Kambodža kot prva tona pobudnika udeleži konference 14 držav 12. maja v Ženevi, na kateri bi morali določiti laosko nevtralnost. To pa seveda ne gre v račun filokomunističnim upor-

nikom in njihovim zaveznikom po svetu, ker bi v tem primeru bil omejen njihov vpliv pri pogajanjih in so zato začeli napadati laoskega kralja, češ da je do svojega sklepa prišel po obisku s Kennedyjevim odposlancem Harrimanom in ga zato skupno z Amerikanci obtožujejo, da hoče sabotirati ženevsko konferenco.

Priprave za ženevsko konferenco 14 držav, kakor tudi za podpis prenehanja sovražnosti se kljub temu nadaljujejo.

Velika Britanija in Sovjetska zveza sta pozvali nadzorstveno komisijo za Laos, naj odputuje iz New Delhija v Laos, da na kraju ugotovi ustavitev sovražnosti.

Sovjetski ministrski predsednik Hruščev je v nekem govoru govoril precej zmerno o Kubi in Laosu ter odnosih z Združenimi državami Amerike.

TELEGRAMI

CELOVEC: 24. maja se bodo v koroški prestolnici obnovila pogajanja med Italijo in Avstrijo glede Južnega Tirola. Kljub temu je oziroma precej napeto zaradi številnih dinamitnih atentatov in aretacij nemških osebosti na Južnotirolskem, ki jih italijanska oblastva imajo za sumljive pri teh podvigih. Zlasti je razburila avstrijske kroge aretacija gospe Stadlmayr.

BONN: Predsedniki vlad »šesterih« bi se morali 19. maja sestati v Parizu, kot je bilo sklenjeno v Parizu 11. februarja na evropsko posvetovanje. Toda minuli teden v Bonnu zbrani zastopniki so sklenili zasedanje prenesti na poznejši čas zaradi obstoječih težav.

De Gaulle govori o bodočnosti Alžirije

Kot zadnje naj omenimo še govor, ki ga je imel francoski predsednik v ponedeljek po televiziji o rešitvi alžirskega vprašanja. Potem ko je poudaril enodušen odpor Francozov do uporniške avanture štirih generalov, je De Gaulle prešel k vprašanju bodoče alžirske ureditve. Najprej je zatrdil, da se bodo pogajanja v Evrianu nadaljevala, in sicer s predstavniki vseh struj alžirskih muslimanov. Alžirsko ljudstvo naj samo odloča o svoji usodi. Pri tem je gen. De Gaulle navedel več možnosti. Najprej povezavo s Francijo; če do tega ne bo moglo priti, bo Francija skušala dovesti Alžirijo do avtonomije. V primeru, da bi pa Alžirci nasprotovali povezavi s Francijo, bi slednja pristala na delitev Alžirije na dva dela, da bi tako zavarovala francosko prebivalstvo in Francozom naklonjene muslimane. Iz tega predela bi bili seveda izključeni nacionalisti. Francija bi potem tudi ne nudila več svoje pomoči odtrgani neodvisni Alžiriji.

Na vsak način pa je De Gaulle trdno odločen prav preko pogajanj rešiti čimprej zapleteno alžirsko vprašanje.

Kakšen bo odziv na te De Gaullove predloge pri prizadetih strankah? Po eni strani je težko reči, da bi jih bil Ferhat Abbas voljan sprejeti. Po drugi strani pa verjetno želi De Gaulle nekoliko potolažiti francoske skrajneže, ki se še niso popolnoma ohladili.

Kuba - socialistična država

Kubanski diktator Fidel Castro je naznanil, da bo Kuba postala v kratkem prava socialistična država in da zato ne potrebuje več volitev. V zameno je pa napovedal poddržavljenje vseh privatnih šol, ki so v veliki večini katoliške, ter izgon vseh tujih (španskih) katoliških duhovnikov. Enaka usoda bo po vsej verjetnosti doletela tudi katoliško univerzo v Vila Nuevi.

Vlada ne bo za vse to plačala niti vinarja odškodnine. Brž po teh težkih izjavah Fidele Castra je ameriška vlada izjavila, da smatra Kubo za del komunističnega bloka. Zemljepisno sicer leži samo 160 kilometrov od ameriške celine, toda politično se vedno bolj nagiba k sovjetskemu vplivu in je na tem, da pomnoži število sovjetskih satelitov.

ZDA gledajo na razvoj dogodkov na Kubi z zaskrbljenostjo. Vojaško ne morejo direktno intervenirati, ker bi se s tem preveč izpostavile, mirno pa tudi ne morejo gledati, da bi ta otok pred nosom postal odskočna deska za komunistično pronicanje v Srednjo in Južno Ameriko. To je bistvo kubanske tragedije.

BEOGRAD: Obisk jugoslovanskega zunanjega ministra Popovića v Moskvi do katerega bi moralo priti 15. maja, so odložili, ker se bo sovjetski zunanji minister tiste dni mudil v Ženevi na konferenci za Laos.

KRŠČANSKI NAUK

Mati Odrešenikova je prečista Devica Marija

Kolikor višji je tisti, ki ga je razžalil upor podložnikov, toliko večja je ta žalitev in toliko težje je zadostiti za tako nepokorščino. Upor ubogega človeka proti neskončnemu Stvarniku je pa *neskončna* žalitev. Kdo je tisti, ki bi lahko zadostil za tako žalitev in zaslužil odpustčenje in spravo med človekom in Bogom? Na tem svetu ga ni. Zato je Bog v svoji neskončni ljubezni in modrosti sklenil, naj sam njegov Sin kot boljši Adam popravi, kar je zagrešil prvi človek. Treba je bilo, da se je Bog Sin učlovečil. Zato je Oče preskrbel Sinu človeško mater, ki mu bo posredovala Adamovo meso in kri. To ženo je Bog obdaril z vsemi izrednimi darovi, da je bila vredna svojega visokega zvanja postati človeštvu nova boljša Eva. In ta žena je bila

MARIJA.

Njo je Bog izvolil za pravo Mater svojemu Sinu. S to častjo jo je Bog povzdignil nad vse anjele in ljudi. Dodal ji je tudi edinstveno prednost, da ni zaradi božjega materinstva nikdar izgubila svojega zaobljubljenega devišva. — Sv. Jožef ni bil telesni oče Jezusov, ampak njegov rednik, ki je sv. Družini oskrboval za življenje potrebna sredstva in varoval ugled Marije, svoje deviške žene.

Ker je bila Marija izbrana, da postane mati Sinu božjega, ni smela biti noben trenutek v oblasti satanovi. Zato jo je Bog izvolil z ozirom na zasluženje njenega Sina iz splošne postave izvirnega greha in ji je v prvem hipu bivanja daroval posvečujočo milost, ki sta jo zapravila Adam in Eva. Marija je bila brez vsakega madeža in milosti polna že takrat, ko jo je spočela njena mati. Zato ji pravimo na kratko: Brezmadežna. Njenih milosti je bilo toliko, da jo je že angel pozdravil: Milosti polna. Taka je bila obilica milosti v Marijini duši, da je ona ostala vse življenje tudi brez vsakega najmanjšega osebnega greha.

V glavnem naštejemo lahko sledeče odlike, ki jih ima Marija pred vsemi Adamovimi otroci:

Prva prednost je njeno brezmadežno spočetje.
Druga prednost je njena deviška čistost.
Tretja prednost je deviško materinstvo, največje čudo sveta.
Četrta prednost je božje materinstvo. Sv. Evzebij piše: Hočete vedeti, kolika je Marija? Preudarite, kolik je njen Sin! Peta prednost je njena izjemna svetost, ker je vedno in v vsem vršila voljo božjo.

Šesta prednost je njeno slavno Vnebovzetje tudi s telesom. Marija je po besedah sv. Bernarda: Opus, quod solus Artifex supergreditur; to je: Le Bog sam, Stvarnik-Umetnik nadkriljuje to svoje mojstrsko delo.

Prav zato je Marija vsem vernim katoličanom tako ljuba Mati.

ŽIVLJENJE GOVORI

MAZENOD

Pripadal je francoski plemiški družini, rojen 1. 1782. Pri krstu so mu dali ime Evgen. Ni pa ta družina bila med tistimi, ki so morale resnične ali zlagane krivde svojih prednikov umiti z lastno krvjo, ko je divjala francoska revolucija. Kljub temu se je družina izselila iz Francije v Italijo za celih 18 let.

Bil je čeden in moder fant. Bolj in bolj je spoznaval zle posledice, ki jih je revolucija povzročila v telesnem in duhovnem oziru. Hotel je pomagati. Ko je končal višje šole, je bil, 26-leten, posvečen za duhovnika.

Najprvo se je zavzel za delavski sloj. Ob šestih zjutraj je že vabil k sv. maši delavce, služkinje, rokodelce, zakaj ti pozneje niso imeli časa. Ko je uvidel, kako so mladeniči nevedni in zanemarjeni v verskem oziru, jih je začel zbirati okrog sebe. Tako je pridobil tri sto mladeničev. Redno so hodili k nedeljski sv. maši. Pomagali so mu pri njegovem apostolskem delu. Organiziral jih je v »Udruženju kr-

šćanske mladine».

Zavzel se je za jetnike. Mnogi so bili iz naših krajev. Zajeti so bili namreč od Napoleonovih vojakov, ko so se bojevali proti Avstriji.

Bosonog je potoval po Franciji. Označeval je pokoro in zvestobo do desetih božjih zapovedi. Zel je velike uspehe.

Neprestani napor ga je docela izčrpal in je smrtno nevarno obolet. Prosil je za sv. zakramente umirajočih. Ko so njegovi fantje to zvedeli, so se vsi zbrali v neki Marijini cerkvi in zanj goreče molili. Odravel je. Pozneje je izjavil: »Moji dragi mladeniči so me potegnili na zemljo z nebeškega praga.«

Bilo pa je ozdravljenje tudi v načrtih božje previdnosti. Ustanovil je namreč družbo misijonarjev »Oblatov (= darovancev) Marije brezmadežne«, ki sedaj tako požrtvovalno delujejo bodisi v mrlih tundrah med Eskimi kot v vročih predelih Azije (Laos itd.), ali pa med zamorci v Južni Afriki.

Iz življenja Cerkve

Katoliška Cerkv v obrambo Judov

Na Eichmannovem procesu v Jeruzalemu so ponovno priznali velike zasluge svete Cerkve v obrambi Judov. Skoro ni bilo samostana v Italiji, ki bi ne bil varno zatočišče za desetine in desetine Judov. Judje so se za ta junaški čin katoličanov že mnogokrat izkazali hvaležne. Tudi sedaj v Jeruzalemu, na procesu zoper nacističnega zločinca Eichmanna, so izrekli Judje svojo globoko priznanje in hvaležnost katoliški Cerkvi, ki jim je v najtežjih trenutkih življenja tako nesebično priskočila na pomoč in mnogim izmed njih rešila življenje.

Leto posvečeno sv. Katarini

Katoliški svet, zlasti Italija, hoče slovesno proslaviti 5. stoletnico kanonizacije sv. Katarine Sijenske. Uradno se bo v Italiji začelo leto sv. Katarine dne 18. junija na rimskem Kapitolu. Otvoril ga bo župan Ciocetti. Verske manifestacije pa se bodo pričele v rimski baziliki Santa Maria sopra Minerva na praznik sv. Petra

in Pavla. Leto cv. Katarine se bo zaključilo v juniju 1962 z narodnim shodom dominikanskih tretjerednikov. Ob tej priliki bodo zavetnici Italije in Rima postavili na obzidju angelskega gradu v Rimu spomenik.

Fidel Castro zvesto po stopinjah Moskve

Rdeči diktator Fidel Castro noče več tujih duhovnikov v svoji deželi. Izgnal je s Kube dva tisoč duhovnikov in redovnic. Tako je Kuba izgubila nad 2/3 katoliških duhovnikov in redovnic. To bo imelo za ljudstvo hude posledice. Nad 200 tisoč učencev bo izgubilo s tem svoje najboljše učitelje in vzgojitelje. Vse privatne šole so podržavili. Ceravno je na Kubi 96 odstotkov vsega prebivalstva katoliškega, so duhovniški poklici zelo redki in je Cerkv primorana klicati na Kubo tuje duhovnike. Katoliške šole so bile vse privatne, v državnih šolah pa že petdeset let ni bil več dovoljen verski pouk.

Fidel Castro ima torej rajši nepismene bedake kot pismene katoličane.

Škofovsko posvečenje na Krku

V nedeljo 23. aprila je prevz. g. krški škof msgr. dr. Srebrnič posvetil svojega pomožnega škofa msgr. dr. Karmela Zazinoviča.

Imenovanje Svete stolice je dospelo v sredini januarja, posvečenje se je izvršilo pa šele navedeno nedeljo.

Novi škof je domačin z otoka in mesta Krka. Rojen pred 46 leti, je najprej bil stolni vikar, nato župnik v Omišlju na otoku Krku, zadnja leta pa župnik v Malem Lošnju, na istoimenskem otoku.

Imenovanja in posvečenja pomožnega škofa je bil v prvi vrsti najbolj vesel msgr. Srebrnič, ki si je v svojem 86. letu starosti in 38. letu vladanja škofije zaželel pomočnika. Novoimenovanega škofa so pa bili veseli tudi verniki, saj so dobili škofa rojaka.

Oboji, msgr. Srebrnič in verniki, so pokazali svoje preveliko veselje s tem, da je častiljivi starosta hotel osebno posvetiti v škofa svojega pomočnika v prenapornem, več kot tri ure trajajočem obredu, verniki pa s svojo navzočnostjo.

Otok in mesto Krk sta v nekaj dneh spremenila svoje lice. Vse je govorilo in se gibalo v znamenju škofovskega posvečenja.

Na predvečer so prispeli gostje, šest škofov, dva in osemdeset svetnih ter dvajset redovniških duhovnikov. Prispeli so tudi pomožni pevci iz Pazina in od drugod, da so pomnožili domači pevski zbor, ki si je nadel težko nalogo, da izvede tako obširni pevski spored kot ga zahteva škofovsko posvečenje. Skratka ne le škofjska palača, marveč vsaka hiša je mrgolela gostov, ki so jih domačini sprejeli in pozdravili na pomolu.

Naslednje jutro ob 9.30 je bilo vse pripravljeno in iz škofjskega dvorca je krenil veličastni sprevod v prostrano katedralo, kjer je več kot tritisočglava množica že čakala, da se začnejo pretresljivi pomembni obredi. Ob besedi razlagalca, ki je prav posrečeno lepo prikazoval vse, kar se je godilo pri oltarju, so se sveti obredi razvijali s stopnjevano slovesnostjo in navdušenostjo do trenutka, ko je novoposvečeni škof v vsem škofovskem ornatu podelil s trona svoj prvi nadpastirski blagoslov in je vsa ogromna množica vernikov v cerkvi in izven cerkve s ploskanjem dala duška svoji sreči, da je mogla prisostvovati tako redki slovesnosti.

Da je bila slovesnost na Krku res redek dogodek, priča dejstvo, da sta bila zadnja dva krška škofa posvečena v Ljubljani in da je zadnji domačin bil posvečen na otoku pred najmanj tri sto leti.

Zanimivo je vedeti, da je krška škofija zelo častiljiva, saj sodi najmanj v deveto stoletje, ako se hočemo sklicevati na ohranjene listine, in morda v tretje stoletje, ako bi hoteli upoštevati ustno izročilo, ki ga zadnje čase podpirajo izkopanine ob glavnem oltarju v stolnici.

Novi škof si je postavil v svoj grb tri cerkve, ki naj pomenijo tri škofije, od katerih rabska in čreška ne obstajata več ter sta priključeni krški. Obstoj tolikih škofijskih sedežev v preteklosti vsekakor priča o veliki življenjskosti krščanstva na tamkajšnjih otokih, ki prav verjetno izvira iz časa Rimljanov, ki so imeli tod svoje postojanke bodisi vojaške bodisi letoviške.

Po teh krajevnih in zgodovinskih pripombah še nekaj o osebah, ki so tvorile predmet vse pozornosti.

Msgr. Srebrniča so vsi občudovali, kar se tiče njegove visoke starosti in čistosti na telesu in duhu.

Novega pomožnega škofa pa so vsi občudovali v njegovi dostojanstvenosti, združeni s toliko ponižnostjo in dobroto, ki

Krški škof msgr. Jožef Srebrnič ob obisku pri sv. očetu Janezu XXIII. leta 1960

jo je pokazal zlasti v svojem popoldanskem dvojezičnem govoru, hrvaškem in italijanskem, ko je hotel pozdraviti in se zahvaliti vsem svojim sorojakom obeh narodnosti za vse izraze dobrohotnosti.

Vse ljudstvo je odneslo najlepše spomine in z željami dolgega življenja obeh svojih škofov tudi gotovost, da Bog čuva nad njim, ko mu pošilja tako vredne vladike!

Zakaj se naš list zanima za tako odda-

ljeni otok in škofijo Krk? Odgovor je kratek in enostaven: Na Krku že toliko let živi in deluje naš rojak msgr. Srebrnič, s katerim hočemo deliti kakor vselej nele bolečine, ampak tudi radosti! Bog naj živi oba škofa in vse verno tamkajšnje krško ljudstvo! Gorica in Krk sta in ostaneta povezana po tem duhovnem sorodstvu, ki izvira po našem rojaku škofu Srebrniču sedaj in po škofu Mahničju prej.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

† Dekan vipavski Ignacij Breitenberger

V nedeljo zjutraj 7. maja je umrl g. dekan vipavski, Ignacij Breitenberger.

Rojen je bil v Idriji 29. 7. 1885. Solal se je v Ljubljani. Po posvečenju ga je poslal škof Jeglič na Dunaj na univerzo študirat germanistiko. Hotel ga je namestiti za profesorja nemščine v zavodu sv. Stanislava v Sent Vidu pri Ljubljani.

Tu je tudi res učil eno leto in sicer 1. 1913. Nato si je izbral delo v dušnem pastirstvu in bil kot kaplan v Spodnji Idriji. Odtod je bil prestavljen za kaplana v Vipavo. Po odhodu dekana Andreja Lavriča je bil imenovan za dekana (1. 1923). Po tej vojni je bil tudi predstojnik deškega semenišča.

Bil je dober pridigar in neutrudljiv spovednik. Posebno je skrbel za Marijino božjo pot v Logu. Skrbel je, da je bilo na »shodih« v Logu vedno dovolj spovednikov na razpolago, tudi do dvanajst. Verniki še vedno prav radi prihajajo na te shode, ki se pogosto vršijo.

Rad je hodil pomagat spovedavat v župnije svoje dekanije, posebno za veliko-

nočne spovedi in na celodnevno češčenje.

Postave je bil močne, srca pa mehkega, značaja veselega. Ko so Nemci prišli v Vipavo, so ga odpeljali v Gorico, pa so ga kmalu izpustili.

V soboto zvečer so poklicali župnika iz Šturij, Mirka Berceta, da mu je podelil sv. zakramente. Dobro pripravljen je, po daljši bolezn, mirno zaspal v Gospodu. Upamo, da se mu je loška Mati božja izkazala hvaležno na zadnjo uro. Saj je toliko storil za njeno čast in pa za Srce Jezusovo, o katerem je tolikokrat pridigoval.

Naj počiva v miru!

V Rim

Pretekli petek je odpotoval v Rim msgr. Mihael Toroš, apostolski administrator dela goriške nadškofije, ki je pod Jugoslavijo in ima svoj sedež na Kostanjevici pri Novi Gorici. Kot cerkveni predstavnik tega obmejnega dela Slovenije je šel poročat sv. Stoli o stanju njemu izročene cerkvene pokrajine.

Kard.STEPINAC žrtev za Hrvate

Dne 23. junija 1934 je nad 3000 Slovencev v treh vlakih priredilo romanje k Mariji bistrski, kamor pride na leto nad 300.000 božjepotnikov. Dne 24. junija pa so se romarji udeležili posvečenja nadškofa koadjutorja dr. Stepinca. Zvečer so imeli v nabito polni stolnici večernice s pridigo, pri kateri je pridigar povabil Zagrebčane na romanje na Brezje. Po pridigi je tedanji stolni prost čestital k zgodovinski pridigi o češčenju Matere božje pri Slovencih in Hrvatih in ga vprašal: »Kaj mislite Vi o posvečenju mladega dosedanjega kaplana dr. Stepinca?« Pridigar mu je odgovoril: »Tudi Jezus je bil mlad.« Čez tri tedne je nadškof dr. Bauer izjavil pridigarju: »Ko ste rekli: Jezus je bil mlad, ste govorili razsvetljeni; jaz rečem za Stepinca: On bo žrtev in hostija za Hrvate.« — Preroške besede, ki so se uresničile.

Film dveh enciklik

V Avstriji so v teh dneh izvajali film, ki je avstrijskim katoliškim delavcem prikazal encikliko papeža Leona XIII. »Rerum Novarum« in pa encikliko Pija XI. »Quadragesimo anno«.

Varšava se je poklonila spominu duhovnikov - žrtvam nacizma

V Varšavi so v teh dneh pred vhodom v katedralo odkrili spominsko ploščo 74 duhovnikom, žrtvam nacizma. Ob tej priliki je kardinal Wyszyński v svojem govoru med drugim dejal: »V zadnji vojni je katoliška Cerkv na Poljskem utrpela velikanske izgube. Od 11 tisoč duhovnikov je bilo 2 tisoč umorjenih, 1500 pa se jih je vrnilo iz taborišč neozdravljivo bolnih. Ta plošča bo sedaj pričala o njihovem mučenstvu in trpljenju, tudi če bodo vsi drugi molčali.« Pozneje je kardinal Wyszyński dejal duhovnikom, zbranim v stolnici pri sv. maši: »Vi, ki ste se rešili, ste znali trpeti za Boga in domovino. V Varšavo so sklicali druge duhovnike in so jim v zameno za njihovo »zvestobo« dali visoke penzije, zdravila in denar. Mi pa

ne bomo nikdar sprejeli takega plačila in jim ne bomo nikdar sledili. Ostali bomo zvesti Kristusu, pripravljeni tudi umreti, kakor so umrli ti duhovniki, katerih imena so vtisnjena v ta marmor. Ljubili bomo še nadalje našo domovino, ne da bi mislili na plačilo.« Slovesnostim je prisostvovala velika množica vernikov in vse varšavske župnije so položile ob vzhodje spominske plošče vence rož.

Govor dr. Simčiča o tržaškem občinskem proračunu

V četrtek 4. maja je govoril v tržaškem občinskem svetu o mestnem proračunu za leto 1961 svetovalec Slovenske liste dr. Teofil Simčič. Objavljamo nekaj najvažnejših odlomkov tega govora.

Brezbrižnost vlada do tržaškega pristanišča

Takoj v začetku je dr. Simčič ugotovil, da je iz predložene bilance jasno razvidno, da občinski primanjkljaj stalno narašča, da so stroški za občinsko uradništvo naravnost ogromni. Letošnji primanjkljaj znaša malo manj kot dve milijardi. Dejstvo je — je rekel svetovalec — da Trst od leta do leta propada. Tržaško pristanišče, ki je pred prvo svetovno vojno bilo eno izmed največjih v Evropi in na vsem svetu, je danes postalo tako skromno, da ga bo prav kmalu prekosila, če se to že ni zgodilo, Reka in morda, s časom, še kaka druga luka sosedne republike, da ne omenim drugih jadranskih pristanišč. Krivdo za to stanje nosi rimska vlada, ki ni pokazala nobenega pravega razumevanja za naše potrebe. Dr. Simčič je pristanjil, da je treba storiti vse, kar je mogoče, da bo Trst spet prevzel vlogo, ki mu pripadajo po zemljepisnem položaju, po slavni preteklosti, po pridnosti in zmožnosti prebivalstva.

Nesorazmerje pri družinskem davku

Medtem ko Trst od leta do leta propada, se davčno breme od leta do leta veča. Leta 1950 je odpadlo na vsakega prebivalca 5670 lir davka, leta 1961 pa kar 15.466. Trst spada med tista mesta, v katerih je davčni vijak najhujši. Govornik je nato podrobno analiziral občinske davke ter med drugim izrekel obžalovanje, da je družinski davek progresiven le do 12 milijonov letnega dohodka. Naj ima torej davkoplačevalec 15 ali 150 milijonov lir letnega dohodka, bo vedno obdavčen z istim merilom. To ni pravično. V Združenih državah, na primer, ki jih imajo za najbolj kapitalistično državo na svetu, je dohodek, ko doseže določeno višino, je podvržen tako visokim davkom, da je možno govoriti o njegovi zapletenosti. Isto davčno politiko vodijo tudi druge bogate države. Tako na primer Anglija, kjer so ogromna premoženja raznih lordov dejansko izginila vprav zaradi ogromnih davkov. »Bilo bi torej treba,« je poudaril dr. Simčič, »občutneje obdavčiti premožnejše sloje, bogataše, ki jih tudi v Trstu ne manjka, ter biti širokogrudnejši do delavcev, uradnikov, obrtnikov, malih trgovcev in poklicnih delavcev, ki zaslužijo prav toliko, kolikor potrebujejo za življenje po svojem socialnem položaju.«

Občinsko uradništvo

Govornik je nato omenil še vprašanje davčnih utajevalcev ter nato prešel na občinsko uradništvo. Občina potroši za svoje uradništvo 4 milijarde 582 milijonov 952 lir, to je nič manj kot 89 odstotkov vseh svojih dejanskih dohodkov. Kaj takega ni v nobenem drugem mestu. Občin-

skih nameščencev je kar dva tisoč 979. »Ne zahtevam,« je rekel Simčič, »od občinskega odbora, da začne s kakimi odpuštinami. Z odpuštinami bi le povečali število brezposelnih. Obstajajo pa, po mojem mnenju, še druge poti za ureditev tega vprašanja. V prvi vrsti prostovoljna odpoved službe (sfollemento). Tega načina se je poslužila najprej bivša Zavezniška vojaška uprava, pozneje Acegat, zdaj bi se ga lahko poslužila tudi občina. Pod ugodnimi pogoji bi se marsikateri nameščenec odpovedal službi. Koristi bi se pokazale pozneje.« Nato bi morali seveda reorganizirati občinsko birokracijo.

Občinske stanovanjske hiše

Govornik je nato prešel na občinske stanovanjske hiše, ki so jih zgradili v letih 1947-48 s podporo Zavezniške vojaške uprave. V teh hišah je 1200 stanovanj, katera upravlja in uživa Avtonomna ustanova za ljudske hiše. Simčič je poudaril, da bi občinska uprava morala napraviti brez odlašanja potrebne korake, da bi spet prišla v posest teh stavb, katerih vrednost znaša več milijard lir. Govornik je nato omenil mestno čistočo ter mestne vrtove in drevorede ter nato prešel na probleme, ki vsaj posredno zadevajo tudi slovensko narodno manjšino.

Zakaj ni nobene podpore za kulturne potrebe Slovencev?

»Postavka 152 občinske bilance,« je dejal občinski svetovalec, »določa izdake

v znesku 40 milijonov lir, to je 30 milijonov več kot lani, za Verdijevo gledališče in za Tržaško stalno gledališče. Naj bo povsem jasno, da nimam nič proti temu nakazilu. Čutim pa dolžnost, da izrečem globoko obžalovanje, da ni v vsem proračunu niti ene same, pa še tako skromne postavke, ki bi bila namenjena za slovensko kulturo. In vendar obstaja v mestu, pa čeprav v manjšini, tudi slovenski življenjski občinski odbor bi moral to upoštevati. Pozivam občinski odbor, naj posveti vso pozornost temu problemu. Treba je najti način, da se tej manjšini, zlasti njenim kulturnim potrebam, pri-skoči na pomoč že zaradi tega, da jo vsaj delno odškodujemo za vse krivice, zapostavljanja, preganjanja, ki jih je morala pretrpeti med dolgo fašistično dobo. Takrat so ukinili slovenske šole, zažgali kulturne domove, preganjali na vse mogoče načine posamezne državljane. Kaj se je storilo doslej, da bi manjšino odškodovali za vse te krivice? Občinski odbor bi vsekakor moral najti pot, da bi dal primerno podporo za kulturne potrebe zlasti tistim ustanovam, ki ne prejemo pomoči od nikogar. Če bi bilo nekaj dobre volje, bi se pot prav gotovo našla. Vem, da se je moj predhodnik na tem mestu dolga leta boril, da bi dosegel od občine kako nakazilo za slovensko kulturo. Ni dosegel ničesar, in to prav gotovo ni v čast demokratskemu odboru, ki upravlja naše mesto.«

(Dalje prihodnjič)

Tudi ZDA imajo astronauta

Alan B. Shepard, 37 letni poveljnik ameriške mornarice, je dne 5. maja postal prvi astronaut Zapada in edini, ki skupno z Gagarinom ve, kakšen je skrivnostni svet za vse ostalo človeštvo nepoznanega vesolja. »Kako čudovito potovanje, fantje.« S temi besedami je pozdravil mornarje letalonosilke, ki ga je pobrala v Atlantskem oceanu 543 kilometrov daleč od vzleta na Cape Canaveralu na Floridi.

Vsa Amerika in z njo ves svet je z zanimanjem spremljal ta drugi polet človeka v vesolje. Medtem ko je polet prvega bil zavrt v veliko tajnost in skrivnostni molk, je za drugega vedel ves svet. Preko tiska, radia in televizije je prihajal v sleherni hišo v vse kraje civiliziranega sveta. Polet se je posrečil in ves svet je z radostjo sprejel to novico, kakor bi z veliko žalostjo sprejel novico o ponesrečenem poizkusu. Tako pojmuje demokratični, svobodni svet svoje življenje in delovanje, odkrito in jasno ga prikazuje vsemu vesoljnemu svetu.

V soboto 5. maja ob 9.34 je kapitan Shepard odletel s svojo raketo »Redstone« v vesolje. Njegov dan pa se je začel že ob 2^h ponoči, tako dolge in do vseh potankosti preračunane so bile priprave edinstvenega poleta v nepoznane višine.

Veliko časa je zahtevalo oblačenje astronautske obleke iz naylona. Obleka tehtala 10 kg in stane bajno ceno 4300 dolarjev, skoro 3 milijone lir. Kozmična ladja je visoka 2,7 m ter tehtala eno tono. Kabina sama pa je široka 2,40 m. Čas štejejo sedaj povratno. Shepard je sam v svoji vesoljski ladji in preko radia prejema zadnja navodila. Vreme ni še ugodno, zato Shepard čaka v kabini polni dve uri. Končno ob 9.34 dobi povelje in raketa bliskovito odleti v nebo do višine 207 kilometrov. Polet traja le 15 minut, toda doživlja na poletu so tako čudovita, da bi zadostovala za celo življenje. Shepard je v stalnem stiku z zemljo, oddaja svoje vtise, vodi sam vesoljsko raketo in se po triminutni breztežnosti vrne spet v normalno stanje ter srečno konča svoj polet, ko pristane na oddaljenem Atlantiku. Alan B. Shepard je tako postal prvi astronaut svobodnega sveta in, čeravno se njegov polet ne da primerjati z Gagarinovim poletom, ga ves svobodni svet pozdravlja z veliko simpatijo, kajti v njem ni nobene skrivnosti in zahrbtnosti, temveč le človeško dejanje, ki se zdi spričo take odkritosrčnosti preprosto in naravno.

Sheparda so nato slovesno sprejeli v Washingtonu in predsednik Kennedy mu je podaril visoko odlikovanje.

FILM

Gola odiseja (Odisea nuda)

Film je neke vrste dokumentar, ki pa razvija svojo lastno idejo, skoro neodvisno od okolja, v katerem je prikazana. Snemali so ga izključno na Polineziji in nam s tega vidika prikazuje navade in običaje tamkajšnjih ljudi, domačinov, pa tudi belcev. Vendar moramo takoj reči, da je kot dokumentar kaj malo izčrpen, kajti edino, kar vidimo, je to, kako ljudje tam pojejo, plešejo in... se ljubijo. Glavni junak filma pa je belcec, Enrico, ki je zapustil Evropo in prišel v ta paradiz, kjer naj bi pozabil na vsa razočaranja, ki mu jih je zadala družba. Enrico je po značaju pesimist. Morda ga je takega napravila družba, v kateri je živel. V zakonu je doživel razočaranje. Morda ni bila za njega prava, je v sebi začutil vso ljubezen. Tudi vest ga je začela peči, da je mater tako zanemaril, da se je s tako lahkoto ločil od nje. Tudi v svetu, kamor je prišel, ne more najti miru, ne more najti sreče, ki jo je v svoji družbi zaman iskal. Tudi tu pride v stik z mnogimi belci in podoba, ki jo od njih dobi, ga že bolj prepriča, da je človek kot žival, ki se prepušča le svojim nagonom in ne doseže nikdar plemenitih podvigov. Tudi tu tava z otoka na otok, da bi se oddaljil od vseh tistih, do katerih čuti stud in zaničevanje. A nazadnje spozna, da je pravzaprav povsod enako, da človek ne more nikamor bežati, kajti povsod bo prišel v stik z družbo, katere se je skušal zaman izogniti. Zato se bo na koncu vrnil k njej in živel dalje svoje nesmiselno in prazno življenje.

Ceprav nima film pravzaprav nobene vsebine, nobenega dejanja, je vendar po svoji idejnosti skrajno pesimističen. Glavni junak nas v neki meri spominja na intelektualca Steinerja v Fellinijevem »Sladem življenju« in na Antonionijske ljudi. Enrico ni samo pesimist, ampak tudi cinik, ki na sočloveka gleda s prezirom in zaničevanjem, čeprav tudi sam ni boljši od vseh drugih. Išče nekaj, čeprav sam ne ve, kaj. Nima moči, da bi se duhovno dvignil, da bi svojemu življenju našel nek smisel.

Jasno je, da je taka težnja o življenju in družbi nesprejemljiva. Pesimizem, ki preveva celoten film in ki se ne reši niti na koncu, je popolnoma neskladen s tem, kar nas uči krščanska morala. In če k temu docela zgrešenemu pojmovanju dodamo še razne pikantne prizore, je jasno, da moramo smatrati ta film kot negativen.

Glavno vlogo igra znani televizijski igralec Enrico Maria Salerno. Čeprav se včasih malo preveč prepusti zanosu, je vendar njegova igra precej prepričljiva, zlasti če upoštevamo to, da mora največ povedati ravno takrat, kadar molči. In

Salerno je dobro uspelo podati podobo človeka, ki je ves usmerjen v notranje dogajanje in konflikt svoje duše.

Film je prepovedan.

Mira

TELEGRAMI

LONDON: Sodišče v Londonu je obsodilo nekega vohuna, ki je delal v korist Sovjetske zveze na 42 let zapor. To je najvišja kazen, ki jo je kako angleško sodišče izreкло po zadnji vojni nad kakim vohunom.

JERUZALEM: Proces v Jeruzalemu proti nacističnemu zločincu Eichmannu zadrživa vedno bolj politični značaj procesa proti nacizmu in njegovemu krutemu sistemu. Vse priče, ki so jih doslej zaslišali, so govorile o nečloveškem ravnanju nacističnih oprtnikov z Judi v koncentracijskih taboriščih na Poljskem, Madžarskem in v baltskih deželah. Vse to ni niti nič čudnega, ker zločinov proti Judom ni delo samo enega človeka, ampak tisočev ljudi vpreženih v sistem, ki si je zadal cilj izstrebiti judovski narod. Proces se nadaljuje.

OSLO: V ponedeljek se je v norveški prestolnici sestal svet Atlantske zveze, da proučijo probleme atlantskega zavezništva v luči najnovejšega razvoja mednarodnih odnosov.

KONGO: V Leopoldvillu so naznanili, da bodo ujetega katanškega predsednika Combeja postavili pred sodišče pod obtožbo, da se je uprl osrednji kongoški vladi in zagrešil še druga dejanja. Očitajo mu tudi umor Lumumbe.

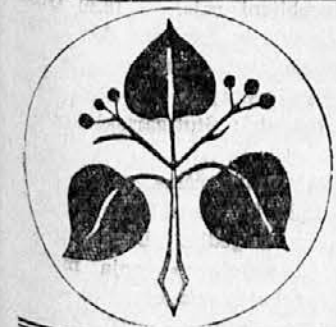
Otvoritev razstave »Italia '61«

Ob stoletnici zedinjenja Italije je prva prestolnica italijanske kraljevine Turin odprla v svoji sredi zanimivo razstavo »Italia '61«. V soboto 6. maja je predsednik Gronchi v spremstvu skoro vseh italijanskih ministrov prisostvoval slovesni otvoritvi te razstave. Otvoritveni govor je imel turinski župan Peyron, za njim sta govorila še minister Pella in predsednik vlade Fanfani. Predsednik Gronchi si je nato v spremstvu ministrov ogledal zgodovinsko razstavo, nameščeno v palači Carignano. Popoldne si je ogledal mednarodno razstavo dela na korzu Polonia, kjer je malo prej turinski kardinal Fossati blagoslovil spominsko kapelo »Italia '61«. Stopil je nato na železnico razstavalnega prostora, ki teče po eni tračnici v zraku in ki je tudi posebnost turinske razstave. Na razstavi sodeluje 17 tujih držav in pet mednarodnih organizacij ter 19 italijanskih dežel.

Pojasnilo SAL »Adria«

V zvezi z izjavo, ki jo je objavil sobotni »Il Gazzettino« v tržaški kroniki, sporočamo, da ta ne predstavlja stališča S.A.L. »Adria«, ampak je prišla s strani neodgovorne osebe. Kandidatje SAL »Adria«

Volitve v akademski svet so se redno zaključile v torek zvečer. V nedeljo so se vršile v Gorici in drugih mestih. Rezultate bomo lahko objavili šele v prihodnji številki.

Dr. FRANCE ŠEGULA - Rim: 2

TRETJA KNJIGA slovenskega prevoda sv. pisma

Preroške knjige

Navadno so preroki podajali božjo besedo s pridiganjem, večkrat so pa tudi javno nastopili s simboličnimi dejanji, da bi pri ljudstvu napravili globlji vtis. (Prim. Iz 20; Jer 13, 19; Ezek 45).

Zivo besedo pridig so pozneje začeli zapisovati. Pisana preroška beseda pa je dobivala vedno bolj opipljeno literarno obliko in bila pogosto tudi zložena v verz. Takšen estetičen slog pisanih preroških pridig je imel to prednost, da je bil bolj privlačen in, kar je še važnejše, božja beseda je v pesniški obliki veliko lažje ostala v spominu. Iz tega razloga so pa preroške knjige poleg poučnih kakor n. pr. Job tudi najtežje za razumevanje v izvirnem jeziku. Zelo verjetno je tudi, da se je verzom pridružila melodija. Goreči častilci prerokov so v propagandni namen lahko preroški nauk prepevali po cestah in trgih.

Ko so torej božji možje — častni naslov izključno za preroke, prim. 1 Kralj 2, 27; 3 Kralj 17, 18; 4 Kralj 4, 7 — prešli od ustnega pridigovanja na pismeno, so prejeli poseben dar božjega navdihnjenja, po katerem so njihovi spisi postali svete knjige in bili tako vredni, da se uvrstijo med kanonične knjige sv. pisma.

To navdihnjenje se bistveno ne razlikuje od prvega. Prejme le poseben značaj, v kolikor pisana beseda prednjači pred nepisanim izročilom po točnosti, dolgotrajnosti in nespremenljivosti. Zato sv. Tomaž Akvinski govori o navdihnjenju sv. pisma skupno s preroškim darom, medtem ko cerkveni očetje pogosto imenujejo preroka kateregakoli pisatelja sv. pisma prav zato, ker je navdihnjen.

Postava in preroki

Preroštvo se dvigne vzporedno s Postavo in obenem z njo predstavlja sveto zgradbo hebrejske religije bodisi v družabni vlogi pri narodu bodisi kot pismeni spomenik v sveti knjigi ali bibliji. V svetopisemskem jeziku se torej posebno v novi zavezi vsa stara zaveza označuje le z dvojnimi imeni: »Postava in Peroki«. (Prim. Mt 11, 13 in Lk 24, 27).

Preroki so prejeli svoje poslanstvo naravnost od Boga in niso zato rabili nobene odobrenja ne od civilne in ne od duhovniške oblasti. Priča, da mu je Bog govoril in da ga je Bog poslal, je bil prebrog sam in njegovi besedi je bilo treba verjeti. Poroštvo, da je zares božji sel, je bil njegov čisti nauk in življenje, često pa tudi uresničitev napovedi.

Na meji med staro in novo zavezo sta se izraelskemu ljudstvu predstavila Janez Krstnik in Jezus iz Nazareta. Evangeljski nauk je torej neposredno nadaljevanje in krona starega preroškega izročila.

NOVI SLOVENSKE PREVOD

Ta veliki božji zaklad nam nudi nova knjiga v našem lepem domačem jeziku. Prelistajmo jo, da se prepričamo o njeni vrednosti.

Splošni uvod

Kakor smo že rekli, so preroške knjige vrhunec ali, da povemo z besedo prevajalca, cvet starozavezne slovnice. Kot take so torej težko razumljive, kakor je sv. pismo — knjiga vseh knjig — vobče težko dostopno bralcu, ki bi hotel v njem najti roman. Zato smo prevajalcu še po-

sebej hvaležni, da nam je podaril dolg in izčrpen uvod.

Poganski preroki

Najprej posveča dolgo razlago preroštvu izven svetopisemskega razodetja, ki razjasni marsikatero težavo in že vnaprej varuje pred zmotnim razumevanjem ali raznimi dvomi.

Govori o raznih starih vzhodnih narodih in njihovih božanstvih.

Takoj opozori na dejstvo, da je velika razlika med Hebrejci, t. j. izvoljenim narodom, ki je veroval v enega pravega Boga, in drugimi narodi starega Orienta: Sumerci, Babilonci, Sirci, Egipčani, prebivalci Male Azije in starimi Grki. Vsi ti narodi, ki jih zgodovinarji štejejo med predstavnike najstarejše visoke kulture, pogrešajo najvažnejše: razlikovanje med naravo in Bogom. Kljub vsem svojim naporom, da pridejo do pravičnega odnosa z višjimi silami, so ostali pri naravi in njenih silah. Njihovi »bogovi« so bili zato le poosebljene sile narave ali celo samo sad njihove domišljije. (Str. 8).

Zmotni nauk o nastanku sveta

Lepo pojasnjuje kot plod tega naziranja tragikomično pojmovanje nastanka sveta

in božanstva pri Sumerjih, ki je nekak izraz naziranja ostalih poganskih sosedov Izraela.

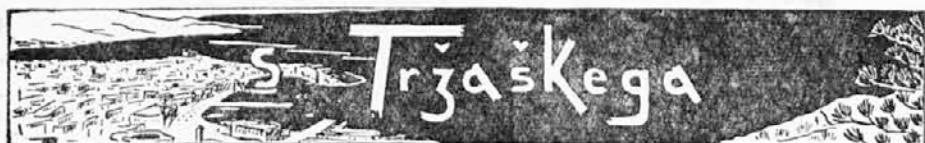
Svet je bil v začetku podoben velikan-ski prazni delavnici. V to delavnico so nekoč stopili »inženirji«, t. j. bogovi. Hoteli so spraviti delavnico v obrat, da bi postala tovarna. Zaradi nevednosti so se krvavo stekli. Bogovi-znagovalci so potem delavnico po svoje uredili. Bogovi so bili inženirji, ni pa bilo še delavcev. Te so bogovi enostavno naredili in imenovali so se ljudje.

Zivljenjska naloga ljudi je bila, da v tej ogromni tovarni delajo za bogove-inženirje. Odnos človeka do bogov je torej odnos delojemalca: človek naj zadovolji bogove s svojim delom zanje, bogovi pa bodo človeka za to varovali. (Str. 7).

Kako vse drugače govori takoj v začetku prva Mojzesova knjiga ali Geneza o stvarjenju sveta!

To usodno pojmovanje je bilo podlaga za predstavljanje odnosa med bogovi in naravo. Prepričani so bili, da je bil svet poprej kakor bogovi, kakor mora biti glina, ki jo gnete lončar, da dela iz nje posodo, poprej kakor lončar sam. (Str. 17).

(se nadaljuje)

Pismo iz Trsta

Opčine, 7. maja 1961.

Dragi g. urednik,

Kot tržaškega duhovnika in stalnega sodelavca Katoliškega glasa me je zelo zadelo pisanje v članku »Ob robu pevskega zbora« v predzadnji številki Katoliškega glasa. Ni me zadovoljilo niti vaše pojasnilo in opravičilo.

Iz vašega odgovora sem spoznal, da niste prav razumeli, za kaj pravzaprav gre, da članek namreč izveni kot hud in nezaslužen udarec za vodstvo Kulturnega kluba. Kako so prizadeji v Trstu članek razumeli in zakaj so se upravičeno razburili, dovolj jasno pove zadnja številka Mladike.

Kar se tiče zadeve o sodelovanju katoličanov s komunistično (titovsko) usmerjenimi organizacijami, ni med katoličani

Verjetno da pisec ni tako hudo mislil in predvideval morebitnih neprijetnih posledic. Udarci je treba gotovo pripisovati bolj njegovi nesprenosti in pisanju, kakor pa hudobiji ali zavisti.

Prosim, da to moje pismo objavite v listu. Upam, da bodo vsi tisti, katere so članki zadeli, oprostili to nerodnost in da ne bo vse to omajalo njihovega navdušenja za dobro stvar in za pripravljenost za žrtve, s katerimi je neizogibno povezano vse katoliško delo.

Lepo pozdravljam

Lojze Škerl

Nov mučenec

V Angoli je še en misijonar postal žrtev tamkajšnjih upornikov. Nov mučenec je kapucin p. Peter Janez Filipi, doma iz Trsta. Rodil se je 17. aprila 1927. Stopil je v kapucinski red in bil posvečen v Benetkah 1. 1954. Dve leti nato je odšel v Angolo. Tu je 21. aprila postal žrtev svojega misijonskega poklica. Uporni črnici iz Konga so namreč napadli njegov misijon Damba. Ljudje, domačini in belci, so se pred uporniki branili za okopi sredi vasi okrog cerkve in drugih poslopij. Medtem so revolucionarji začeli požigati hiše v vasi. Pater Peter Janez je v želji, da reši vas pred požigom, stopil izza okopov in s križem v roki šel k upornikom, da jih pomiri. Toda ti so na dano povelje skočili k njemu in ga z noži »catanas« pobili. — Pozneje so njegovo truplo domačini rešili in ga pokopali na pokopališču ob cerkvi. Pater Peter Janez je druga krvava žrtev nemirov v portugalski koloniji Angoli.

Zahvala z Opčin

Silno prijetno so nas presenetili vsi dobri ljudje, ki so velikodušno prispevali pri nabirki za slušni Zdenku Hrovatinu, učencu Industrijske strokovne šole na Opčinah. Potrebna vsota je nabrana in kupili mu bomo slušni aparat v obliki naočnikov: tako bo mogel Zdenko redno in z veseljem slediti šolskemu pouku. Po končani šoli bo lahko iskal dela brez skrbi, da bo zaradi naglušnosti zapostavljen, in še marsikatera težava mu bo odstranjena. Zato se Zdenko in gg. profesorji najtopleje zahvaljujejo vsem dobrotnikom!

Nadpastirski obisk na Travniku

Preteklo nedeljo je prevz. g. nadškof obiskal župnijo sv. Ignacija v Gorici. Pri deveti maši je govoril tudi slovenskim vernikom in jim priporočil, naj radi poslušajo božjo besedo in se po njej ravna. Omenil je tudi, da je v dušnopastirski skrbi za vso škofijo moral postaviti č. g. Mazoro in da ga je vodila pri tem le ta dušnopastirska skrb in ne narodnostni razlogi, kot mu jih podtikajo. Kdor to trdi, mu dela krivico. Obljubil je tudi, da bo, čim bo mogel, poslal v to tako važno mestno župnijo slovenskega duhovnika, ki bo nadaljeval delo svojega prednika. Zelo rad bi ga poslal takoj, a ker je malo duhovnikov, ni bilo do zdaj to še mogoče. Upa pa, da bo kmalu lahko to naredil. Do takrat pa je poskrbljeno za slovenske vernike z drugimi duhovniki, ki nadomestujejo g. kaplana.

G. nadškofu smo hvaležni za jasno besedo in za obljubo, da dobimo kmalu stalnega kaplana, ki bo skrbel za nas.

Hvaležnost Gorice do župana Bernardisa

V gledališču Verdi je bila v nedeljo zjutraj iskrena proslava, s katero je gorško mesto izkazalo svojo hvaležnost županu Bernardisu, ki po 12 letih zapuša mesto župana goriske občine. Obenem je ta proslava odprla volilno kampanjo kršćanske demokracije za bližnje volitve. Po pozdravu tajnika KD Cocianija je povzel besedo dr. Bernardis. Spomnil se je težav in uspehov svojega 12 letnega županovanja. Med drugim je omenil tudi slovenske šole. Dejal je: »Slovinci so ita-

lijanski državljani slovenskega jezika, ki imajo iste pravice in iste dolžnosti kot ostali.«

Občinstvo se je županu Bernardisu zahvalilo z dolгими aplavzi, nakar je prevzel besedo minister Tessitori, ki je izrekel svoje zadovoljstvo, da so ga izbrali za to izredno čast, da se v imenu vsega goriskega ljudstva zahvali vrlemu županu ter mu pokloni njihov dar: zlato kolajno s simbolom mestnega grba ter del rimskega stebriča, odkopanega v Ogleju.

Smrtna nesreča v kamnolomu

Pretekli četrtek je tragična nesreča na delu zahtevala zopet mlado življenje slovenskega fanta. V kamnolomu podjetja Tacchino v Redipugli sta 32 letni delavec Josip Vižintin z Vrha in 24 letni Mario Visintin iz Martinščine bila zaposlena pri polaganju mine v skalo. Mina pa je nenadoma eksplodirala, še preden sta se delavca utegnla umakniti. Eksplozija je bila tako močna, da je nesrečnega Josipa Vižintina tako razmesarila, da je bil na mestu mrtev. Maria Visintina pa so odpeljali težko ranjenega v gorško bolnišnico. Josipa Vižintina so iz mrtvašnice pripeljali domov na Vrh, kjer so ga v petek 5. maja pokopali na domačem pokopališču ob veliki udeležbi vaščanov in stanovskih tovarišev. Pokojni Vižintin je bil zgleden fant, ki ni zamudil nobene pobožnosti v domači cerkvi in je rad pristopal k mizi Gospodovi. Bil je član fantovske Mar. kongregacije v Gorici. Zato upamo, da je tudi njegova smrt bila le srečna združitev s Kristusom, ki ga je ljubil. Njegovi materi vdovi, katere edini sin je bil, izrekamo iskreno sožalje.

ZVEZA SLOV. KATOLISKIH PROSVETNIH DRUŠTEV
V GORICI

vabi na

POMLADANSKI PRAZNIK

ki se bo vršil v STEVERJANU »Med borovci« v nedeljo 14. t. m. ob 16h.

Na sporedu je šaloigra Th. Morthona

»CHARLEYEVA TETKA«

ki jo igrajo člani Slovenskega odra iz Trsta v režiji prof. Jožeta Peterlina. Nastopil bo

Zvezni zbor, ki bo pel pod vodstvom prof. Fileja venec narodnih pesmi.

Občina Števerjan

Otvoritev treh novih šolskih poslopij

Nedelja 7. maja 1961, bo ostala prav gotovo vsem prebivalcem občine Števerjan v prav lepem spominu. Z gotovostjo lahko zapišemo, da je to zgodovinski dan za občino Števerjan. Zelo redki so taki dogodki, da bi se otvorila na isti dan in v isti občini, kar tri nova šolska poslopja. Z veseljem so pričakovali občani ta dan in še bolj je lahko na vse to delo ponosna občinska uprava: župan in občinski svetovanci.

Prva otvoritev se je izvršila na Jazbinah. Ze pred časom se je zbralo pred lepo stavbo, ki je bila lepo okrašena s cvetjem in zelenjem, prebivalstvo te lepe vasi, z županom g. Podversičem ter občinskimi svetovanci. Točno ob 10.45 sta dve učenci, v italijansčini in slovenščini, pozdravili g. prefekta in g. šolskega proveditorja. Navzoč je bil tudi g. kvestor, vojaške in druge civilne oblasti. G. Podversič je v svojem govoru v italijanskem in slov. jeziku obrazložil delo, ki ga je napravila in ki ga ima v načrtu občinska uprava ter se zahvalil za vso pomoč in razumevanje pri oblasteh. Odgovoril je g. prefekt in pojasnil kakšnega pomena je otvoritev šole za otroke in starše, katere je tudi povabil, naj skrbijo, da bodo njihovi otroci dosegli lepo vzgojo v vseh ozirih. Po blagoslovitvi, katero je opravil g. župnik Martinčič, je g. prefekt povabil šolske otroke, naj oni prvi vstopijo v novo poslopje, ki je njim namenjeno. Po ogledu šolskega poslopja, ki je zgrajeno in opremljeno po modernih predpisih, je vse spremstvo šlo na Valerišče, kjer so že pričakovali šolski otroci z učiteljicami. Tudi tukaj so učenci pozdravili civilne oblasti in sicer s pesmijo. Po govoru g. župana in g. prefekta je msgr. dr. Klinec blagoslovil novo šolsko poslopje, ki je večje kot na Jazbinah, saj je tukaj prostora za 30 učencev. Bilo je že poldne, ko se je izvršila tretja otvoritev in sicer novega vrta v Števerjanu. Lep okvir novemu vrtu so nudili šolski otroci s svojimi peštrimi narodnimi nošami.

Po govoru g. župana je prvi spregovoril g. šolski proveditor in v lepih besedah orisal pomen nove šole. Naprosil je tudi starše, naj nudijo vso pomoč učiteljem pri vzgoji lastnih otrok, saj so pač prav starši tisti, ki lahko največ vplivajo pri dobri vzgoji. Spregovoril je še g. prefekt in povzel besede iz že prejšnjih govorov ter pozval župana in občinsko upravo, naj še nadalje skrbijo za dobrobit prebivalstva.

Po blagoslovitvi, katero je izvršil msgr. dr. Klinec, so otroci in povabljeni vstopili v novi vrtec, kjer so si ogledali lepe, zračne in sončne prostore. Sledila je okusno pripravljena zakuska. Po končanem uradnem delu, so se zbrali fantje in moške v krogu ter zapeli pesem, ki med drugim poje: — — — — —

da srce zvesto kakor zdaj,
ostalo bode vekomaj.

Da, dragi Števerjanci! Da bi vsa srca Jazbin, Valerišča in Števerjana ostala zvesta vsem lepim naukom naših dedov. Zvesta naši lepi slovenski besedi, zvesta naši veri. Vso to zvestobo bi vsi najbolje pokazali s tem, da bi tudi pri novih volitvah glasovali za sedanjo občinsko upravo in se s tem tudi najbolj zahvalili g. županu Podversiču, občinskimi svetovalcem za vse delo, ki so ga opravili v dobrobit števerjanske občine.

Iščejo se kupci za števerjansko občino

Kljub vremenskim neprilikam, ki nižajo majsko temperaturo, se števerjansko »ozračje« precej naglo segreva.

Kot je bilo že marsikje napisano, je bila, poleg dveh tradicionalnih list, to je liste Kmečko-delavske zveze, ki je dosedaj vodila števerjansko občino, ter liste

Občinske enotnosti (beri: frontaške liste), predstavljena še tretja lista, ki naj bi zbrala okrog sebe vse »dobromisleče«, ki mislijo prodati za vsako ceno domačo občino gorški občinski upravi.

Primorski dnevnik, katerega dopisnik sicer dobro pozna števerjanske razmere, je zapisal v sobotni številki, da je tretja lista izraz nezadovoljstva občanarjev napram dosedanji občinski upravi. Ko bi človek pričakoval, da nam dopisnik lepše razčleni vzroke tega nezadovoljstva, ve povedati v glavnem le-to, da ni znala uprava dovolj krepiti v občinarjih duha in pridobitev osvobodilne borbe. Žal ne moremo sprejeti te trditve, kajti sami vidimo te dni, kam lahko privede mnoge ljudi duh pridobitev osvobodilne borbe, da so voditelji goriske fronte zatajili svoje narodno poreklo s tem, da so presedlali

Slovenska vest nam narekuje:
Podprimo Slovensko listo!

R A Z N O

Mednarodni velesojem v Padovi

Padova vsako leto na zelo slovesen način praznuje god sv. Antona dne 13. junija. Ze več let pa se na ta dan tudi zaključijo mednarodni velesojem, ki ga prirejajo že 39-let. Tudi letos bo ta sojem od 29. maja do 13. junija. Prostor velesoja zavzema 110.000 m²; razstavljenec je bilo lani 3512, od katerih 1050 inozemskih, obiskalo pa ga je lani 1.074.490 ljudi.

Letos bo na velesojem marsikatera novost. Posebni oddelki bodo posvečeni stavbarstvu, predmetom iz plastike, športu, kmečkemu orodju, živinoreji, pohištvu, električnim pripravam itd.

Na velesojem bodo razstavljale tudi Avstrija, Belgija, Brazilija, Bolgarska, Češka, Ceylon, Čile, Francija, Anglija, Grčija, Jugoslavija, Mehika, Poljska, Portugalska, Združena arabska rep., Romunija, Ogrska in še druge.

Velesojem je odprt vse delovne dni od 8.30 do 23.30, ob praznikih pa od 8. do 24. ure. Vstopnina: ob delovnikih 200 lir, ob praznikih 300 lir. Skupine in otroci imajo popust.

Na vlakih je popust 20%. S postaje v Padovi vozi na velesojem filobus šte. 7.

Skesani grešnik

Casopisi so poročali o božjem ropu, ki se je pred dvema tednoma izvršil v neki cerkvi v Bologni. Med neko poroko je pristopil k sv. obhajilu tudi 19 letni mladenič Mario Aureli, seveda ne iz dobrih namenov. Ko se je vrnil na prostor, je vzel sv. hostijo iz ust in jo vrgel na klop. Mnogi prisotni so z grozo to opazili in povedali duhovnikom, ki so poskrbeli za oskrnjeno sv. hostijo. Kardinal Lercaro je nato napovedal javno zadoščenje v isti cerkvi. Nesrečni mladenič je spoznal svoj greh in se skupno z očetom podal h kardinalu. Vrgel se je pred njim na kolena in ga jokajoč se prosil, naj mu odpusti, ker je tako ravnal v vinjenem stanju in pač zato, da bi se pred prijatelji pobahal. Kardinal ga je očetovsko posvaril, nakar je tudi v govoru, ki ga je imel pred zadostilno pobožnostjo v cerkvi, poudaril nujnost duhovne poglavitve, da bodo verniki lahko kljubovali zmotam današnjega časa.

Radio Trst A

Teden od 14. do 20. maja

Nedelja: 9.30 Slovenski narodni motivi. — 10.00 Prenos maše iz stolnice sv. Justa.

na kandidatne liste italijanske socialistične in komunistične stranke.

Vzroki, ki so privedli do ustanovitve tretje liste, se nam zdijo precej izumetničeni. Delati nemogoče obljube ni težko, izvesti jih pa ni tako lahko. Program, ki ga je tretja lista sestavila v svoji »salomonski razsodbi« je večji del že izpeljan, oziroma v teku, s strani sedanje občinske uprave, razen nemogočih postavk, ki ne bodo nikoli mogle biti izpeljane niti iz strani mestne uprave. K temu se bomo sicer še vrnili, da program »Neodvisne liste za Gorico« kritično, točko za točko presodimo.

To skupino vodi nekdo, ki kandidira na gorški monarhistični listi, kateri načeljuje Slovincem »naklonjeni« advokat dr. Pedroni.

Omenimo naj, da je želel pristopiti k naši demokratični listi, da bi branil lastne interese, kot se je sam izrazil. Kmečko-delavska zveza pa ga ni sprejela.

Res, da je naloga občinskih svetov bistveno upravná, vendar ne smemo zaradi morebitnih malenkostnih materialnih koristi pozabiti na načela, ki morejo biti sveta in nedotakljiva za vsakogar, ki se smatra za poštenjaka.

Podgora

Preteklo nedeljo je bil velik praznik in prvo sv. obhajilo. Zaradi pomanjkanja prostora bomo podrobneje objavili v prihodnji številki.

11.30 Oddaja za najmlajše: »Zabe«. — 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... Kronika tedna v Trstu. — 14.15 Ženski vokalni kvartet iz Ljubljane. — 17.00 Za smeh in dobro voljo (ponovitev). — 21.00 Iz zakladnice slovenskih narodnih pesmi: (33) »Doma se ljubca joče...«. — 21.30 Koncert Tržaškega kvarteta. Verdi: Kvartet v E-molu.

Ponedeljek: 18.00 Italijanščina po radiu. 37. lekcija. — 18.30 Mladi solisti. Nastopajo Trio Lorenz. — 19.00 Znanost in tehnika: »Kaj pričakujemo od Venere«. — 20.30 Slike iz goriske preteklosti: (4) »Za staro pravdo - Kralj Matjaž«. — 20.30 Veliki simfonični orkestri: Stuttgartske komorne orkester.

Torek: 18.00 Radijska univerza: (7) »Pralni stroj«. — 18.30 Haydn: Simfonijski št. 8 v G-duru. — 19.00 Pisani balončki: radijski tednik za najmlajše. — 21.30 Koncert violinista Roka Klopčiča, pri klavirju Marjan Lipovšek. — 22.00 Poezija starih davnih orientalskih ljudstev: (1) »Stara egiptovska poezija«.

Sreda: 18.00 Slovenščina za Slovence. — 18.30 »Pogled v skladateljsko delavnico: Mozart in Mussorgski«. — 19.00 Zdravstvena oddaja. — 20.30 »Noč brez oči« drama v dveh dejanjih.

Četrtek: 18.00 Radijska univerza: (7) Tišina - izgubljeni raj«. — 18.30 Grieg: Sonata za klavir in čelo, Op. 36. — 19.00 Slike iz goriske preteklosti: (4) »Za staro pravdo - Kralj Matjaž«. — 20.30 Veliki simfonični orkestri: Stuttgartske komorne orkester.

Petek: 18.00 Italijanščina po radiu. 38. lekcija. — 18.30 Rameau: Suite d'airs ed de danses iz tragedije »Dardanus«. — 19.00 Sola in vzgoja: »Vzgoja moralne zavesti pri otroku in mladostniku«. — 21.15 Koncert operne glasbe. — 22.00 Obletnica tedna: Maks Sah: »Encikliki Rerum novarum in Quadragesimo anno pred 70. letom«. — 22.15 O slovenski klavirski glasbi: (5) »Osebnost in delo Lucijana Marije Škerjanca«.

Sobota: 15.30 »Konec Usherjevine«, dramatična zgodba. — 18.00 Radijska univerza: Stanko Janežič: 10 stoletij ruske duhovnosti: (7) »Doba Petra Velikega - Truhon Zadonski«. — 18.30 Igra Ork. Ljubljanske Radiotelevizije. — 19.00 Pomenek poslušalkami. — 20.40 Zbor Slovenske harmonije. — 21.00 »Vojakova zaročenka« radijska drama.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 20, osmrtnice L 30, več 7% davek na registrirano uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik. Tiska tiskarna Budin v Gorici

ZAVEDEN SLOVENEČ NE MORE GLASOVATI ZA TUJO LISTO!